

Список використаних джерел

1. Borri, N. Corporate Finance in the Age of Fintech: Scenarios and Challenges, *arXiv preprint*, 2025. 26 p.
2. Busse, M., Dacorogna, M., Kratz, M. The impact of systemic risk on the diversification benefits of a risk portfolio. *arXiv preprint*, 2013. 24 p.
3. Ilmanen, A., Kizer, J. The Death of Diversification Has Been Greatly Exaggerated. *IJPM*, Vol. 38, 2012, Pp.96-115.

Кравченко Андрій Олегович,

*здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти;
Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут»*

ФІНАНСОВІ РИНКИ НОВОГО ПОКОЛІННЯ: ВИКЛИКИ ДЛЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ КОРПОРАТИВНОЇ ПОЛІТИКИ

У сучасну епоху складної й динамічної трансформації фінансових «ринків нового покоління» корпорації вимушені переосмислювати власну інвестиційну політику так, щоб вона виявлялася не просто адаптивною, але й проактивною щодо нових викликів. По-перше, поява фінтех-інновацій, блокчейну, токенизації та децентралізованих платформ привела до суттєвого розширення каналів капітального руху і нових форм фінансових інструментів. Як наслідок, інвестиційна політика корпорацій має враховувати не лише традиційні фінансові показники (дохідність, ризик, ліквідність), але й технологічні характеристики проєктів, потенціал цифрової інтеграції, а також ризики, пов'язані з регуляторною невизначеністю. Поєднання гібридних фінансових ринків – де класичні інструменти співіснують із новими токенизованими активами – створює складне середовище, в якому рішення про інвестиції мають оцінюватися не в часовому вакуумі, а з урахуванням швидких змін кон'юнктури та технологічних дисрупцій.

Подальший виклик для корпоративної політики полягає у тому, що платформи фінансового нового покоління забезпечують доступ до великої кількості інформації й даних, але ця інформація нерівномірно розподілена [2]. Корпорації, що прагнуть інвестувати в інноваційні проєкти на цих ринках, постають перед ризиком інформаційної асиметрії, коли оцінити потенціал проєкту може бути важче через нерівний доступ до аналітики, чистоти даних чи прозорості алгоритмів. У такій ситуації інвестиційна політика повинна містити механізми внутрішньої оцінки, стандарти інформаційної перевірки, а також гнучкі корекційні інструменти для управління невизначеністю.

Третім аспектом є підвищена волатильність і системні ризики, притаманні цифровим фінансовим інструментам: миттєві переміщення капіталу, flash-

crashes, а також ризики технологічних збоїв чи «смартконтрактних» вразливостей. Ці ризики для корпорацій означають, що інвестиційні стратегії мають мати вбудовані механізми стоп-лоссів, сценарного тестування, стійкості до ризикових шоків і резервування капіталу. При цьому стратегії не можуть покладатися виключно на історичні дані, оскільки нові ринки часто не підкоряються стабільним часовим трендам, а змінюються за іншими закономірностями, іноді нелінійними чи хаотичними.

Водночас корпорації, які розробляють власні інвестиційні політики у ринках нового покоління, змушені взаємодіяти із новими регуляторними рамками та нормативами, що ще не завершили своє формування. Фінансові органи поступово уточнюють підходи до регулювання криптовалют, токенизації активів, платформи DeFi та забезпечення захисту інвесторів. Неясність правил – чи недосконалість стандартів – підсилює ризики стратегічних помилок [1]. Отже інвестиційна політика мусить передбачати адаптивну компоненту: можливість швидкої реакції на нормативні зміни або навіть передбачати потенційні законодавчі «зворотні кроки» як частину сценаріїв управління портфелем.

Не менш важливо, що фінансові ринки нового покоління стимулюють конкуренцію з боку некапіталізованих акторів, стартапів і мережевих протоколів, здатних швидко масштабуватися й пропонувати нестандартні рішення [3]. Для корпорації це означає, що інвестиційна політика не може бути «статичною» чи жорсткою: вона повинна передбачати механізми входу і виходу, перебалансування активів, розподіл капіталу на експериментальні проєкти з високим ризиком і традиційні бізнес-ініціативи з більш передбачуваними доходами. Такий портфельний підхід дозволяє зменшити загальну ризикованість і підсилити довгострокову стійкість.

Особливий виклик для корпоративної інвестиційної політики у нових ринках – це інтеграція технологічних критеріїв у фінансові метрики. Стандартні фінансові КРІ вже недостатні: з'являються нові показники – якість коду, безпека смартконтрактів, активність протоколу, кількість користувачів, показники токеноміки. Корпорації, що прагнуть бути ефективними в таких ринках, повинні поєднувати фінансову аналітику з технологічною оцінкою, тобто включати в оцінку проєктів «нетривіальні» змінні. Це означає, що інвестиційна політика набуває гібридного характеру: вона стає місцем зустрічі фінансів і технологій, де обидва компоненти є необхідними для адекватного прийняття рішень.

У підсумку, інвестиційна корпоративна політика у добу фінансових ринків нового покоління стикається з рядом викликів: необхідністю оцінювати проєкти з урахуванням технологічних параметрів, ризиків інформаційної асиметрії та волатильності, невизначеності регуляторної бази, а також конкуренції з інноваторами. Успішні корпорації будуть ті, що зможуть побудувати інвестиційні стратегії не як статичний документ, а як живий механізм, здатний швидко реагувати на зміни, комбінувати класичні й нові інструменти

фінансування, інтегрувати аналітику даних і технологічну експертизу в процес ухвалення інвестиційних рішень.

Список використаних джерел

1. Borri, N. Corporate Finance in the Age of Fintech: Scenarios and Challenges, *arXiv preprint*. 2025. 26 p.
2. “Fintech and the Future of Finance: Market and Policy Implications”, *World Bank*. 2023. 150 p.
3. Cloyne, J. et al. Monetary Policy, Corporate Finance, and Investment, *Journal of the European Economic Association*. 2023. Vol. 21 (6). Pp. 2586-2617.

Крехівський Олег Володимирович,
кандидат фізико-математичних наук;
Секретаріат Кабінету Міністрів України

СІМ ФУНКЦІЙ ДЕРЖАВИ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТЕХНОЛОГІЧНИХ ЗРУШЕНЬ В ЕКОНОМІЦІ УКРАЇНИ

Україна перебуває у вкрай складному становищі, зіткнувшись із викликами, на які не може ефективно реагувати самотужки. Ще до початку повномасштабної війни економіка мала обмежений науково-технологічний потенціал, низьку інноваційну активність і низьку конкурентоспроможність промисловості. У воєнний час це призвело до критичної залежності від імпорту високотехнологічної продукції, особливо для потреб сектору безпеки та оборони. Серед головних причин – мізерне фінансування досліджень і розробок (ДіР); слабка інтеграція бізнесу та науки; інноваційна інфраструктура, що не відповідає сучасним вимогам; домінування фундаментальних над прикладними дослідженнями (див. детальніше у [1]). Це – прямий наслідок ігнорування ухвалених державних рішень щодо цілеспрямованої державної політики посилення національного науково-технологічного та інноваційного потенціалу і розбудови національних індустрій. Мова йде, зокрема, про реалізацію рішенням РНБО України 2006 р. щодо розвитку виробництва високотехнологічної продукції та послуг на інноваційній основі [2]. Попри те, що це завдання не було реалізовано, у 2014 р. зазначене рішення втратило чинність.

До початку повномасштабної війни в українському суспільно-політичному дискурсі домінувала ліберальна парадигма, за якої численні реформатори наполягали, що роль держави має бути звужена до правоохоронної діяльності, правосуддя, базової соціальної допомоги та міжнародного представництва. Будь-яке втручання у сферу економічного розвитку, технологічної модернізації чи інновацій в промисловості сприймалося як анахронізм, несумісний із